

fig i et Flertal og et Mindretal. Mindretallet foreslaar Lovforslagets uforandrede Vedtagelse, medens Flertallet foreslaar, at § 7 udgaar. Flertallets Forslag i saa Henseende vil finde sin Afgjørelse paa sedvanlig Maade, naar der stemmes over Paragrafen, idet de, der følge Flertallet, da ville have at stemme mod § 7, medens de, der følge Mindretallet selvfølgelig ville have at stemme for Paragrafen.

Forhandlingen er aabnet.

Den ærede Ordfører har Ordet.

Ordføreren (Schlegel): Som i Udvalgets Betænkning er anført indeholde de 6 første Paragrafer i det Væsentlige det Samme som tidligere Lovforslag i lignende Retning. Jeg tør ikke derfor sige, at de have vundet Sympathi hos Alle, men man har dog ment paa Grund af de ganske særegne Forhold at burde tilraade Landsthinget at vedtage de 6 første Paragrafer, i hvilke der kun findes den Forandring fra det i Fjor forelagte Lovforslag med de samme 6 Paragrafer, at Tidsfristen for Tilbagebetalingen af de rentefri Laan, som af Statskassens Midler maatte være ydede Kommunerne for at sætte dem i Stand til at iværksætte kommunale Arbejder, er sat til to Aar, i Stedet for som i Fjor kun til et Aar, hvilket jo kan være ret fornuftigt, og Udvalget har i alt Fald Intet at erindre derimod. Hvad derimod angaar § 7: Gaveparagrafen, saa har Udvalget ment at burde tilraade Landsthinget at forkaste denne Paragraf, ligesom man tidligere har forkastet lignende Forslag. I det Hele taget er det vistnok temmelig farlige Bestemmelser, som gives i de 6 første Paragrafer, men det er sagt fra den anden Side, at de ikke have været benyttede i saa høj Grad, saa at de i alt Fald ikke have ledet til Misbrug hidtil. Man maa være særlig opmærksom paa ikke at komme ind paa en hel forfæret Bei ved disse Love, som gjentage sig Aar for Aar paa Grund af Vinteren og Arbejdsløsheden, som jo altid findes hos os paa denne Aars-tid. Naar nu § 7 gaar ud paa at hjemle af Statskassen en Gave, som staar i Forhold til det Bidrag, der ydes af Kommunen til de Fattiges Kasse, saa er det klart, at der deri indeholdes ikke blot en yderligere Hjælp til vedkommende Kommune, men at der deri ligger saa at sige et Stimuleringsmiddel til Kommunerne, en Opmuntring til dem, et Tryk paa dem til at give saa mange og saa store Bidrag som muligt til de Fattiges Kasse. Da man i det Hele taget nærer Betænkning ved at gaa den Bei at tillade Kommunerne, ukontrollerede af de Myndig-

heder, som skulle føre Tilsyn med dem, at udskrive Statter eller optage Laan, for at yde Bidrag til de Fattiges Kasse, saa har Landsthinget — og det vistnok med fuld Føje — modsat sig, at man skulde yderligere ophjælde Kommunerne i denne til Dels forfæret og farlige Retning, og vi tilraade derfor fremdeles, at Landsthinget skal modsætte sig, at der gives Gaver i disse Diemed. Gaver kunne ogsaa gives paa anden Maade, der ikke vil være mindre farlig, og Udvalgets Flertal mener derfor, at Gaver bør Landsthinget ikke give sin Sanction til. Det, som der er Trang til for Arbejderklassen, er Arbejde. Lovforslaget angiver sig selv som indeholdende Foranstaltninger til at modvirke Arbejdsløsheden, men dets Titel lyder ganske vist ogsaa: samt til at formindske den ved Arbejdsløsheden foranledigede Nød; Arbejdsløsheden selv afhjælpes kun i en ren forsvindende Grad ved § 1, hvorefter der af Statskassen kan laanes indtil 1 Million Kr. til Kommuner, men vi have det Haab, at de ikke saa Forslag, der ere under Overveelse om at skaffe Arbejde til Befolkningen, ville kunne fremmes, saa at derved den Nød vil kunne afhjælpes, som i alt Fald til Dels er til Stede rundt omkring. Iøvrigt er det Tilstande, som det er høist vanskeligt at raade Bod paa ad Lovgivningens Bei. Jeg skal blot fremhæve, at det forekommer mig, at vi ere komne ind paa en forfæret Bei ved, at vi i 1857 kom ind paa den frie Næring. Den Gang havde man for en stor Del af Arbejderklassen, det vil sige for den højere stillede Del af Arbejderne, Laugsvæsenet, de fra gammel Tid var indrettet saaledes, at det gav visse Garantier for Dygtighed, og tillige saaledes, at Laugenes Medlemmer stod støttende ved Siden af hinanden og hjalp hinanden i Nød og Sygdom og skaffede Penge til Veie til Dels ved tvungne Bidrag dertil. Det er nu ikke min Mening her at ville inddrage Spørgsmaalet om Genindsørelse af Laug, de have havt deres gode og deres mindre gode Sider, men det er dog efter min Opfattelse nødvendigt, at man ser at komme ind paa en noget bedre Organisation af Arbejderforholdene end den, der for Diebliffet findes, hvor der ganske vist i de forskjellige Lag staves en Del Penge til Veie ved tvungne Bidrag, men, saa vidt jeg veed, anvendes de til andre Ting end til at afhjælpe Nød og Sygdom blandt Medlemmerne, og derfor blive Medlemmerne henvisne til at søge Hjælp hos hele det store Samfund i Stedet for, at de først og fremmest skulde hjælpe hinanden indbyrdes.

Jeg vil ikke undlade, medens vi have